

Het blauwe licht en een verre vriend

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Voorwoord

Voor Mason, onze prachtige kleinzoon.

Als dromen toch eens mochten uitkomen...

Soms gebeuren er dingen die zo bijzonder zijn dat je ze zelf nauwelijks kunt geloven.

Dingen die beginnen als een klein lichtje in de verte.

Een vreemd moment waarvan je denkt dat je het je hebt verbeeld.

Maar soms leidt zo'n moment tot een avontuur dat je leven voorgoed verandert.

Dit verhaal gaat over hoop.

Over vriendschap.

Over liefde voor familie.

En over de vraag wat er mogelijk zou zijn als we ons hart en onze geest openstellen voor het onbekende.

Toen ik begon te schrijven, wilde ik vooral onze herinneringen bewaren. De mooie momenten, de wonderlijke ontmoetingen en de lessen die we onderweg leerden. Maar gaandeweg ontdekte ik dat dit verhaal over veel meer gaat.

Het gaat over vertrouwen.

Over moed.

Over blijven geloven, zelfs wanneer alles verloren lijkt.

En bovenal gaat het over jou, Mason.

Jouw doorzettingsvermogen.

Jouw nieuwsgierigheid.

Jouw glimlach op momenten waarop volwassenen allang zouden hebben opgegeven.

Jij laat ons zien dat hoop soms sterker is dan angst.

Of dit verhaal nu wordt gelezen als een avontuur, een droom of een onmogelijke reis tussen de sterren, ik hoop dat iedere lezer er iets uit meeneemt.

Misschien een glimlach.

Misschien verwondering.

Misschien het besef dat vriendschap geen grenzen kent.

Niet tussen landen.

Niet tussen werelden.

En misschien zelfs niet tussen de sterren.

Voor jou, lieve Mason.

Omdat dromen soms groter zijn dan wijzelf.

En omdat sommige dromen, heel soms, toch uitkomen.

Korte samenvatting

Wanneer Marlie en Anne op een avond een mysterieus blauw licht zien verschijnen bij hun boerderij, vermoeden ze nooit dat dit het begin zal zijn van het grootste avontuur uit hun leven.

Langzaam ontstaat er contact met vriendelijke buitenaardse wezens, waaronder hun bijzondere vriend Dewey. Wat begint met nieuwsgierigheid groeit uit tot een onvergetelijke reis naar een verre wereld vol wonderlijke technologie, vrede en vriendschap.

Jaren later krijgt hun kleinzoon Mason een ernstige ziekte. Wanneer alle hoop op aarde lijkt te verdwijnen, keren ze terug naar Dewey's wereld. Daar begint een spannende zoektocht naar genezing, waarbij niet alleen Mason, maar ook hun trouwe hond Mailo een tweede kans krijgt.

Een Blauw Licht en een Nieuwe Vriend is een ontroerend verhaal over familie, hoop, vriendschap en de kracht van vertrouwen. Een avontuur tussen twee werelden dat laat zien dat de mooiste ontdekkingen niet altijd in technologie of verre sterrenstelsels liggen, maar in de verbinding tussen levende wezens.

Hoofdstuk 1

Mijn hele leven droomde ik ervan om aan de rand van de stad te wonen. Rust om me heen, maar toch dichtbij alles. Die droom was uitgekomen. Sterker nog: het was nog mooier geworden dan ik ooit had durven hopen.

Sinds kort woonden we in een verbouwde boerderij, net buiten de stad. Een plek vol rust, ruimte en schoonheid. Overdag hoorden we vogels, 's avonds keken we uit over de donkere velden. We hadden er ook onze Bed and Breakfast, waardoor er altijd wel wat leven rondom het huis was.

Op een avond zaten mijn man en ik op ons binnenplaatsje. We rookten een sigaretje en genoten van de stilte. Tot mijn man ineens zijn hoofd ophief.

“Hoorde jij dat?”

Ik luisterde, maar hoorde niets bijzonders.

“Misschien zijn het gasten,” zei ik.

Toch stond hij op. “Ik kijk even.”

Hij liep een stukje om het pand heen. Even later hoorde ik hem roepen:

“Marlie, kom eens kijken.”

Er klonk iets in zijn stem waardoor ik meteen opstond. Ik liep naar hem toe en keek in de richting waarin hij wees.

In de verte zagen we een blauw licht.

Het was geen gewoon licht. Niet zoals een lamp, niet zoals een auto, niet zoals iets wat daar hoorde te zijn. Het hing laag boven de grond en leek zacht te bewegen.

“Wat is dat?” fluisterde ik.

Mijn man liep een paar stappen dichterbij. Op dat moment verdween het licht plotseling. Niet alsof het uitging, maar alsof het opsteeg. In één vloeiende beweging schoot het omhoog en loste op in de donkere lucht.

We keken elkaar zwijgend aan.

De volgende avond gebeurde precies hetzelfde. Op een iets andere plek verscheen opnieuw dat blauwe licht. Dit keer maakten we er grapjes over.

“Beam me up, Scotty,” zei mijn man lachend.

Ik lachte mee, maar diep vanbinnen voelde ik onrust. Want grappig was het eigenlijk niet.

Daarna bleef het drie dagen stil. Geen licht. Geen vreemde geluiden. Langzaam verdween het voorval uit onze gedachten.

Tot het blauwe licht opnieuw verscheen.

Dit keer pakte ik meteen mijn telefoon en maakte een filmpje. We hadden geen sociale media, dus stuurden we het naar onze familie via WhatsApp. De reacties kwamen snel. De een maakte grappen, de ander kwam met de wildste theorieën. Een drone. Een geheime militaire oefening. Een grap van de burens. Iemand anders vond het net zo vreemd als wij.

De volgende ochtend belde onze dochter.

“Mam,” zei ze gespannen. “Zet het nieuws eens aan.”

Dat deden we meteen.

En daar hoorden we het.

Er waren meerdere meldingen binnengekomen van vreemd blauw licht boven de stad en het buitengebied. Sommige hadden ook een filmpje gemaakt.

Niet alleen wij hadden het gezien.

Hoofdstuk 2

We hebben lang getwijfeld of we zelf ook een melding moesten maken van het blauwe licht. Uiteindelijk deden we het niet. Om onverklaarbare redenen hield iets ons tegen. Misschien omdat we geen zin hadden in nieuwsgierige journalisten op ons erf. Misschien omdat we bang waren niet serieus genomen te worden. Of misschien omdat we ergens hoopten dat er een logische verklaring zou komen.

Dus besloten we af te wachten.

Een paar dagen later verscheen het licht opnieuw.

Nog steeds wist niemand wat het was. Ook de meldingen van andere mensen leverden niets op. Er werden theorieën bedacht, experts kwamen met verklaringen, maar geen enkele uitleg paste echt bij wat wij hadden gezien.

Telkens wanneer het blauwe licht verscheen, probeerden we dichterbij te komen. Maar iedere keer gebeurde hetzelfde. Zodra we in de buurt kwamen, verdween het. Niet langzaam, niet alsof iemand een lamp uitdeed. Het was gewoon weg.

Alsof het wist dat we eraan kwamen.

Ondertussen begonnen er meer vreemde dingen te gebeuren.

Steeds vaker hoorden we geluiden rondom de boerderij. Gescharrel in het donker. Zachte tikken tegen muren. Soms leek het alsof er iets langs het raam liep. Wanneer we gingen kijken, vonden we niets.

Geen voetsporen.

Geen dieren.

Geen mensen.

Niets.

Toch waren de geluiden er.

Soms midden in de nacht. Soms vroeg in de ochtend. Altijd net lang genoeg om ons wakker te maken en nieuwsgierig naar buiten te laten kijken.

Mijn man dacht eerst aan een vos of een das. Ik hield het op een uil of misschien een egel. Maar diep vanbinnen geloofden we onze eigen verklaringen niet meer.

Weken gingen voorbij.

Het blauwe licht bleef verschijnen. Soms meerdere avonden achter elkaar, soms een week helemaal niet. De vreemde geluiden bleven eveneens terugkomen.

Langzaam werd het een onderdeel van ons leven.

Alsof de boerderij een geheim met zich meedroeg dat zich niet zomaar liet onthullen.

En juist toen we begonnen te denken dat we nooit zouden ontdekken wat er aan de hand was, gebeurde er iets waardoor alles veranderde.

Iets dat onmogelijk leek.

Iets waarvoor geen enkele verklaring bestond.

Hoofdstuk 3

Op een avond zaten we opnieuw voor het pand. Zoals zo vaak rookten we een sigaret en genoten we van de stilte. De lucht was helder en de maan verlichtte het erf net genoeg om de contouren van de gebouwen en bomen zichtbaar te maken.

We praatten nauwelijks. De afgelopen weken hadden ons geleerd dat de vreemdste dingen juist gebeurden wanneer alles stil leek.

Toen zag ik vanuit mijn ooghoek beweging.

"Heb jij dat gezien?" vroeg ik zacht.

Mijn man keek onmiddellijk in dezelfde richting.

Daar, bij de hoek van een van de schuren, gluurde iets om het hoekje.

Even dacht ik dat het een kind was.

Maar dat kon niet.

Het was veel te laat en bovendien stonden er geen gasten met kinderen bij ons ingeschreven.

Het figuurtje was klein. Ongeveer een meter hoog. Het had een mensachtige vorm, maar tegelijkertijd klopte er iets niet. De armen leken te lang. Het hoofd leek vreemd groot. En de manier waarop het zich bewoog voelde onnatuurlijk.

Het keek naar ons.

Daar was ik zeker van.

Een paar seconden bleef het onbeweeglijk staan.

Mijn hart begon sneller te kloppen.

"Wat is dat?" fluisterde ik.

Mijn man gaf geen antwoord. Hij stond al op.

Ik volgde hem onmiddellijk.

Samen liepen we voorzichtig richting de hoek waar het figuurtje had gestaan.
Geen van ons beiden zei nog iets. Het grind kraakte onder onze schoenen terwijl we dichterbij kwamen.

Nog tien meter.

Vijf meter.

Toen we de hoek om gingen, was het weg.

Gewoon verdwenen.

We keken om ons heen.

Nergens beweging.

Nergens een plek waar iets zich zo snel had kunnen verstoppen.

Er waren geen struiken, geen auto's en geen open deuren.

Alleen de donkere nacht.

"Dit kan toch niet?" zei mijn man uiteindelijk.

Ik schudde mijn hoofd.

Voor het eerst sinds het blauwe licht was verschenen voelde ik geen nieuwsgierigheid meer.

Maar angst.

Want een licht kun je nog verklaren.

Een schaduw misschien ook.

Maar dit had ons aangekeken.

Daarvan waren we allebei overtuigd.

Hoofdstuk 4

"We hebben het toch echt gezien?" vroeg ik vertwijfeld toen we weer op ons binnenplaatsje zaten.

Mijn man haalde zijn schouders op. Voor het eerst sinds ik hem kende zag ik twijfel in zijn ogen.

"Ik denk het wel," zei hij. "Maar hoe langer ik erover nadenk, hoe minder zeker ik word."

Dat gevoel werd de dagen daarna alleen maar sterker.

Hadden we werkelijk een klein mensachtig wezen gezien? Of had het schemerlicht ons voor de gek gehouden? Misschien was het een vreemd dier geweest. Misschien hadden onze hersenen van een schaduw iets menselijks gemaakt.

Toch bleef één ding knagen.

We hadden het allebei gezien.

Onafhankelijk van elkaar.

En we hadden allebei precies hetzelfde gevoel gehad.

De gedachte die we eerst lachend hadden weggewuifd, begon zich steeds vaker op te dringen.

Wat als het echt buitenaards was?

Het klonk absurd.

Zelfs in mijn eigen hoofd.

Maar telkens als ik probeerde een logische verklaring te bedenken, liep ik vast.

En als het inderdaad een buitenaards wezen was...

Was het dan goedgezind?

Of gevaarlijk?

Die vraag hield me soms wakker.

Toch moest ik eerlijk zijn. Als het ons kwaad had willen doen, had het daar inmiddels alle gelegenheid voor gehad. Het blauwe licht verscheen al weken. We hadden vreemde geluiden gehoord. We hadden zelfs een glimp van het wezen opgevangen.

Maar er was nog nooit iets gebeurd.

Geen aanval.

Geen bedreiging.

Niets.

Het leek eerder alsof het óns observeerde dan andersom.

Het dagelijkse leven ging ondertussen gewoon door. Gasten kwamen en gingen. Bedden moesten worden opgemaakt. Ontbijten moesten worden verzorgd. De boodschappen moesten gedaan worden.

Overdag voelde alles normaal.

Maar zodra de avond viel, veranderde dat gevoel.

Dan keken we automatisch naar de plekken waar het blauwe licht eerder was verschenen.

Dan luisterden we naar ieder vreemd geluid.

Dan vroegen we ons af of we opnieuw iets zouden zien.

En af en toe gebeurde dat ook.

Een schaduw tussen de bomen.

Een beweging langs de rand van een weiland.

Iets dat leek weg te duiken zodra je ernaar keek.

Steeds net genoeg om op te vallen.

Maar nooit genoeg om zeker te weten wat het was.

Het was alsof iets zich bewust was van onze aanwezigheid.

Alsof het wilde worden gezien...

maar alleen voor een paar seconden tegelijk.

Net lang genoeg om vragen achter te laten.

Nooit lang genoeg voor antwoorden.

Hoofdstuk 5

Vanaf dat moment hielden we het nieuws bijna obsessief in de gaten.

Iedere ochtend begon met dezelfde vraag. Waren er nieuwe meldingen? Had iemand anders ook een wezen gezien? Waren er meer mensen die iets hadden meegemaakt dat leek op wat wij zagen?

Steeds opnieuw zochten we naar berichten over vreemde verschijningen, onbekende lichten of mysterieuze waarnemingen.

Maar er was niets.

De berichten over het blauwe licht waren inmiddels verdwenen uit het nieuws. Er waren geen nieuwe meldingen meer binnengekomen. Alsof iedereen het plotseling vergeten was.

Nog vreemder was dat niemand melding maakte van de kleine wezens.

Niet één bericht.

Niet één foto.

Niet één ooggetuige.

Niets.

Dat maakte ons misschien nog wel onrustiger dan wanneer er honderden meldingen waren geweest.

Want als niemand anders het zag...

Waarom zagen wij het dan wel?

Soms begonnen we aan onszelf te twijfelen.

Misschien hadden we elkaar beïnvloed. Misschien hadden de verhalen over het blauwe licht onze verbeelding geprikkeld. Misschien zagen we dingen die er niet waren.

Maar telkens wanneer die gedachte opkwam, herinnerde ik mezelf aan dat moment bij de schuur.

De manier waarop het wezen om het hoekje had gekeken.

De manier waarop het direct verdween toen we opstonden.

Dat had ik niet verzonnen.

En mijn man ook niet.

We konden misschien twijfelen aan wat het precies was geweest.

Maar niet dát er iets was geweest.

Dat wisten we allebei zeker.

Het vreemde was dat die zekerheid ons geen rust gaf.

Integendeel.

Want als we niet gek waren, betekende dat dat er werkelijk iets rondliep op ons erf.

Iets dat zich verborgen hield.

Iets dat ons observeerde.

En misschien...

dacht ik steeds vaker...

was het niet alleen.

Die gedachte sprak ik nooit hardop uit.

Maar soms keek ik naar de donkere rand van het weiland en kreeg ik het gevoel dat er meer ogen op ons gericht waren dan alleen die van het wezen dat we hadden gezien.

Veel meer.